

Любен Дилов

Контакти от четвърти вид

Науката разделя евентуалните ни контакти с чужди цивилизации на три вида. От тях само третият е пряк, както се казва – лице в лице. Но тъй като е допустимо този вид контакти и да не се извършат най-напред под ръководството на учените, то аз си позволих случайните наши срещи с чуждите цивилизации да назова.

1.

В общата зала на лунната база един от ръководителите на строежа завършваше своето празнично слово по случай пускането в действие на новите съоръжения, които щяха да продължат търсенето на събратята ни по разум в Галактиката. Той каза накрая: „Ако някоя по-напреднала от земната цивилизация ни е изпреварила и сега случайно ни наблюдава отнякъде, тя едва ли ще познае, че в тези скафандри са облечени същества от различни народности и раси. И сигурно би си помислила, че цялата планета е населена с подобни миролюбиви същества, които са сплотени от големи и добри идеи. Ние не знаем дали такава измамна представа за нас би ги зарадвала, но верни на своите стари земни мечти, много се надяваме да бъдем наистина такива в деня, когато най-после ще се свържем с тях. И се надяваме още те да останат доволни от нас...“

Хората седяха в залата без скафандрите си и макар да изглеждаха сега твърде различни един от друг, защото строежът бе дело на няколко държави, ръкопляскаха по еднакъв начин на тези слова. И не подозираха, че другозвездните наблюдатели вече се намираха редом с тях.

Намираха се в един от близките кратери, като всички лунни кратери пълен с прах и трошлив камък. Човешките сетива и уреди обаче не можеха да ги възприемат – та всеки би се изсмял над веселата фантазия на оня, който би му казал, че тук сега протича подобно събрание на цяла група представители от различни звездни системи.

Интергалактичният съюз на суперцивилизациите отдавна бе забелязал, че край нашето слънце расте бъдеща цивилизация от космически тип. Той възнамеряваше да ѝ помогне по-бързо да се включи в неговото дружно семейство, но за това пречеха чудовищните разстояния до този пръкнал се чак в периферията на Галактиката разум. Никое живо тяло, подчинено на обикновените форми на движение в Космоса, не би издържало такова пътуване. И едва някои нови открития направиха възможно да се ускори ако не контактът, то поне прякото изучаване на далечната цивилизация. По някакви странни закони на познанието обаче и сред тези суперцивилизации фундаменталните открития ставаха все по-трудни и по-скъпи за осъществяване. Това наложи да се обединят умовете и средствата на всички членове на Галактическият съюз, срещу което те добиваха правото да изпратят по двама свои наблюдатели на планетата Земя, транслирани – ако може така да се изразим – във вид на шапа

психическа енергия. Такава бе и същината на откритието: изстреляна бързо и безпрепятствено през междузвездните пространства, щом достигнеше повърхността на планетата, тази другозвездна интелектуална енергия се настаняваше в тялото на някое от тамошните същества и чрез неговото съзнание изучаваше живота около себе си.

Така по една случайност тъкмо в дните, когато хората дозавършваха своя грандиозен комплекс от съоръжения за търсене на друг разум в Галактиката, редом с тях бяха се скупчили в невидим облак различните представители на търсения разум, за да обменят своите първи впечатления от цивилизацията, самонарекла се човечество. И ако за нещо трябваше да се съжالياва, то е, че тези две толкова благородни начинания се разминаваха в своите усилия и посоки. Това обаче не е съвсем неразбираемо и непознато за нас, земните жители.

2.

Може би им беше досадно, но всяка от тия „шепи психическа енергия“ трябваше да се самоназовава винаги щом заговореше, защото начинът им на общуване и изкуствено създаденият общогалактичен език не позволяваха да се познае нито кой говори, нито къде се намира в този, също условно казано, „облак“. И когато разискванията по изложението на наблюдателя от звездната система 1113 ВА-Рум завършиха, водещият съвещанието вероятно за петдесети път съобщи своя произход:

– Аз, първи наблюдател на 1407 – Оти. – Той единствен бе останал на спътника, наречен Луна, за да приема и препредава информацията на своите колеги от изучаваната планета. – Сега е редът на втория наблюдател от 038 Пур-Куа. Длъжен съм да отбележа, колега, че вашата досегашна информация беше доста бедна на действително полезни данни. Занимавахте се, и то повърхностно, повече с някаква регионална природа. При това я описвахте с учудващо пристрастие, Всичко било красиво, земните жители били чудесни и така нататък. А общите впечатления на всички колеги са значително по-различни. Дали не сте попаднали на неподходящ обект?

– Аз, втори наблюдател на 038 Пур-Куа – започна по задължителния начин и онзи, комуто предоставяха думата. – Не мисля, че тялото, в което се материализирах, е неподходящо. То е стандартно тяло от типа „мъж“, с нищо не изпъква над общото ниво и тъкмо тава са предимствата му като средство за наблюдение. Съществува обаче друг проблем. Моето присъствие в него повлия до известна степен на поведението му. То често се изненадва на някои свои постъпки, понякога им се радва, друг път им се гневи. Опасявам се, че нашето присъствие деформира съзнанието на избраните от нас тела и ние не ще получим чрез тях достоверна информация...

Първият наблюдател на 1407 – Оти, отново се намеси, за да каже, че този недостатък на експеримента бил вече забелязан, обаче щом наблюденията се правят от представители на различни системи и през различни съзнания, като се съпоставят, може все пак да се получи обективна картина. И вторият наблюдател на Пур-Куа продължи:

– Влязох в избраното от мен тяло в интересен момент. Съзнанието му изцяло се занимаваше с проекта за една машина, но отблъсваше от себе си надеждата проекта му да бъде приет. Тялото отиде най-напред в

бюфета на завода, където работеше, за да пие едно странно за нас питие. То е прозрачно и има неприятно остър вкус. Наричат го водка. Въздействието му е впечатляващо бързо. В малки количества то предизвиква приятна топлина, променя светоусещането и видимо влияе на поведението.

Съществото, което му подаде чашата с питието, беше от другия пол. Вече знаем, че тук повечето същества се делят на два пола и размножението става чрез тяхното обединяване, не както в някои наши звездни системи. Това същество запита:

– Не е ли рано за водка, другарю инженер?

– Само една малка. За кураж – отвърна моето тяло.

То изпи чашката наведнъж, но глътката течност разтреса чак и мен. После влезе в един кабинет. Там седяха три подобни същества, поканиха го също да седне, но моето тяло не седна. То каза:

– Ако се съди по лицата ви, няма да трае дълго. – А съзнанието му се изплаши от тези думи, защото ги оцени като прекалено дръзки и не свои.

– Може би за вас ще е нужно малко повече, та да разберете пък нашето положение – изрече с усмивка онова същество, което останалите наричаха „другаря директор“.

– Значи отгоре на всичко ме смятате и за тъп – каза моето тяло и пак се уплаши, но не толкова, колкото първия път. – За да въведете моята машина, ще трябва да намерите кой да я произведе, после да спрете поточната линия, та да отстраните старите машини, което ще наруши плана на завода. За да го нарушите обаче, трябва първо да убедите погорните инстанции, че с новите машини ще давате тройно повече продукция, а на вас не ви се тича по инстанциите, на вас ви се иска догодина да се пенсионираме тържествено, с преизпълнен план и с орден. Ето защо в най-добрия случай ще ми отговорите, че машината ми е чудесна, но по ред важни съображения е нужно да почака. Тоест, нека се разправа с нея новият директор.

– А ако ви кажем, че изобщо не е добра? – пак се усмихна съществото, което назоваваха „другаря директор“. Останалите две същества откопираха усмивката му на своите лица.

– Това ще рече, че или лъжете, или нищо не разбирате от техника – викна моето тяло, а вътрешно се укори за този вик, но продължи да вика: – Машината е патентована и щом вие не я искате, ще я вземат други.

Тук моето тяло извади лист хартия, на който пишеше, че моли да бъде освободен от длъжност по взаимно съгласие. Другарят директор

обаче скъса листа и каза вече без усмивка:

– Не съм съгласен. А машината е създадена в нашата конструкторска база и независимо от личния патент ние имаме първи право на нея. Какво става с теб, приятелю, всички те знаем като добър и разбран човек? Очевидно сега си превъзбуден от нещо. Нека отложим разговора за утре.

Тези думи допревъзбудиха моето тяло. То викна още по-силно, че му е омръзнало да бъде кротък и разбран човек, че тепърва ще видят на какво е способен и че прави предупреждение за напускане. След което затръшна вратата.

Ако някой от колегите наблюдатели се е сблъскал с подобен конфликт, нека после ни съобщи какво е разбрал. За мен той си остана неясен. Моето тяло не се яви в завода по земния календар цял месец, а другарят директор, който според закона им трябваше да го уволни за самоотлъчване, издаде заповед, че го е пратил в научна командировка. Той очевидно мрази моето тяло и не приема машината му, а не се съгласява дори да го освободи от длъжност. Но историята не е приключила и аз още се надявам да я проумея. Този ден обаче се случи нещо не по-малко важно за моето тяло.

То се върна в бюфета, където продължи да ругае гръмогласно другаря директор, изпи две по-големи чаши водка, после седна в своя малък стар автомобил – сигурно сте забелязали колко примитивни са превозните им средства – и ликуващо си тръгна. Пътуваше през центъра на града, където улиците са не само тесни, но и особено задръстени от превозни средства. На едно място същество от другия пол внезапно хукна да пресече улицата. Моето тяло караше бързо и сигурно щеше да прегази съществото, ако не бе станало необяснимо за техните възможности чудо. Съществото изведнъж отскочи, прелетя над цялата улица и падна на отсрещния тротоар.

Тогавя аз съжалих, че моето тяло не, уби другото тяло, за да ги опозная и в такъв момент, да науча емоционалната стойност на техния живот. С този проблем още не съм се сблъскал в страната, където пребивавам. В подобни случаи те, изглежда, придават висока цена на живота си, защото половината от хората по улиците се струпаха с викове и закани около нашия спрял автомобил, а другата половина – около припадналото същество, което назоваваха ту жена, ту момиче.

Моето тяло изскочи от автомобила си, но съзнанието му се боеше не от станалото, а от представата за други хора, които щели тепърва да дойдат и да го накажат заради водката. Затова то викна: „Дръпнете

се, ще я откарам в болницата!“ Грабна женското същество и го напъха в своя автомобил, обаче не мислеше за никаква болница, а съобразяваше кой приятел да намери бързо за тази работа.

По едно време то усети, че съществото зад него се е съживило, отби колата край един уличен телефон и спря.

– Къде ме карате? – попита го женското същество.

– В „Бърза помощ“ – излъга моето тяло.

– Нищо ми няма. Само съм си скъсала чорапите – рече то.

– Отреща има будка. Кой номер носите?

– Няма вие да ми ги купувате, виновната съм аз. Така не се пресича улица.

Моето тяло силно се зарадва на отговора и възкликна:

– Ама как само я пресякохте! Да не сте шампионка по скачане?

– И аз не знам как стана. Затова и припаднах, от уплаха.

– Тогава вместо в болницата, да идем да полеем уплахата – предложи моето тяло. – Моята не беше по-малка.

– Сигурно ще се скараме кой да черпи – рече женското същество, но това не беше отказ и моето тяло се възхити:

– Ама вие сте чудесна! С вас може дори да се разговаря! Знаете ли, аз вече съм пил и трябва бързо да се отърва от колата, но тъй като е най-добре да я оставя пред къщи, каня ви у дома. Не се страхувайте, аз съм порядъчен гражданин, а пред жените съм особено стеснителен, макар че сега се държа така. И аз не знам какво става днес с мен. Както вие не знаете как прескочихте цялата улица.

В жилището на моето тяло винаги е неподредено и съществото каза с необяснима усмивка: „Тук май нищо не е докосвано от женска ръка!“ На което то отвърна, че жилището му било девствено като Амазонската джунгла.

– Тя май не е вече толкова девствена – възрази женското същество, а по-късно, вече с чаша в ръка, продължи: – Извинявайте, че ви създадох неприятности!

И повторно се опита да прикрие с дрехата си двата прашни кръга в скъсаните чорапи на своите колене. Бяха забравили да купят нови чорапи.

– Неприятности ли? – извика моето тяло. – Та какво по-приятно да си пия сега питието с такова прелестно момиче! Иначе...

– Хей – прекъсна го женското същество. – Уж сте свенлив, пък още от вратата почвате да ме сваляте!

Част от кръвта на моето тяло отиде по неустановени още от мен

причини чак в ушите. Това размая съществуването и то добави:

– Уф, щом така и така започнахме със свалянето, нека сваля тези чорапи, че ужасно ме притесняват. Къде ви е банята?

После то престана да крие коленете си, но пък моето тяло започна да се притеснява от измитите сега и много бели крака на женското същество. Харесваше ли, а се притесняваше от тях – ето още едно противоречие, което не проумях. А за да скрие това, заубеждава гостенката си, че не бил бързал за никъде, защото от днес решил да не ходи на работа. Разказа ѝ цялата история с машината и другаря директор.

– Та има ли у нас още хора, които ругаят директори и си подават оставката? – възкликна накрая женското същество.

Моето тяло се усети похвалено, но си призна:

– Аз също не съм такъв за съжаление! И не знам какво ме прихвана днес. То беше като вашия скок, някакъв безумен скок. Ей, ама защо не го повторите? Застанете там, стаята е пет метра дълга, аз ще стоя тук, та ако скочите по-далеч...

Съществуването възразяваше, че било извършило скока в смъртната си уплаха. Страхът давал бил криле, казвал народът. Не, поправи се то, любовта пришиваше криле, но няма вече в наше време такава любов, няма! Накрая обаче то все пак отиде в другия край на стаята, скочи и се озова през петте метра в ръцете на моето тяло, а то стреснато ги склучи зад гърба му. Лицата им дишаха съвсем близо едно до друго. „Та вие просто летяхте!“ – смаяно прошепнаха устните на моето тяло.

– Не, това е невъзможно! – промълвиха досами тях женските устни.

– Но ако и двамата не сънуваме, вие се намирате сега в моята прегръдка, нали?

– Това също е невъзможно – каза съвсем нелогично женското същество и се задържа. – Пуснете ме!

– Нека преди това да ви целуна! – помоли моето тяло, отново се учуди на смелостта си и побърза да обясни: – За благодарност, че ме отървахте от затвора. Ако бях ви блъснал – все едно виновен или не, – щом съм пил, щях да ида в затвора.

– Идете в някоя черква и целувайте там иконите! – задържа се още по-силно съществуването.

– Хайде тогава да повторим опита!

Женското същество сигурно още не вярваше в необикновените си способности и веднага се върна при отсрещната стена. Подскочи съвсем лекичко, но пак се озова в прегръдката на моето тяло. Развика се:

– Ама аз летя! Аз наистина летя! – и силно зацелува лицето на

моето тяло, цялото го обсипа с целувки, след което двамата възторжено се сгушиха един в друг на дивана и заобсъждаха какво означава това внезапно придобито качество, какво да се предприеме с него и трябва ли да се разкрива пред другите.

По някое време необяснимо защо скачащото същество се изплаши и моето тяло потока да го успокои. То галеше белите крака, подвити сега на дивана, и му говореше например такива неща:

– Явлението е съвсем естествено. Човечеството преживява толкова скокове: политически, икономически, сексуалната революция и прочее. И според закона за постепенното натрупване и преминаването на количеството в качество...

– Ти се подиграваш, но ако беше се случило на теб, щях да ти видя диалектиката! – ядоса се на думите му женското същество. – Хей, какво правиш? – и перна ръката му, която бе се запътила да гали краката по-нагоре от коляното.

– Толкова хубаво скачат, заслужават си да ги погали човек – рече моето тяло и пак ги погали, а съществото този път не перна ръката му, но стана да си върви и двамата решиха да се срещнат на другия ден, за да проверят на открито колко далеч ще скочи женското същество.

През нощта моето тяло дълго не заспа и все си представяше как гали по-нагоре белите крака, и някои други неща си представяше, чийто смисъл тогава аз още не разбирах. В един момент обаче половината от мозъка му видя, че то не прегръща женското същество, а онова тяло, което наричаха „директор“. Целият мозък се разбуди, тялото ми скочи от кравата, пи много вода, разхожда се насам-натам и хем ругаеше, хем му беше весело. И аз потвърждавам впечатлението ви, колеги наблюдатели, че разумът от тази планета, нарекъл себе си човек, по природа има влечение към нелогичното поведение, към абсурда. Найаве той обуздава донякъде своето мислене и поведението си в някакви социални правила, но щедро използва всяко свое усамотение, особено в леглото, за да се отдаде на абсурдите.

На другия ден двамата отидоха с колата на моето тяло край една речка и потърсиха скрита поляна за своите опити. Дина – така се казваше женското същество – бе скрила сега краката си в тесни панталонки от извънредно тънък плат и аз не разбрах защо очите ма моето тяло се лепеха все по тия панталонки.

И не само очите, цялото му същество изпитваше нетърпеливо влечение към тях.

Дина прескочи най-напред рекичката – леко и грациозно. Успя да я

прескочи и моето тяло, макар и с дълго засилване. После тя – все така от място и все така грациозно – прелетя дванайсет метра. Моето тяло бе донесло една саманавиваща се лента за техните мерки за дължина. Подалече женското същество не можа да скочи, но разстоянието ги изпълни с възторг. Дина скачаше насам-натам по дванайсет метра, размахваше ръце и крака, а моето тяло викаше:

– Ти си феноменална! Стрелкаш се като водно конче.

Не узнах какво е това същество, колеги наблюдатели, но в името му се съдържа споменатата вече алогичност. Конче означава детето на кон, той обаче не лети и е напълно сухоземно същество, следователно не може да бъде и водно. Дина каза, че отдавна не била виждала водни кончета, а моето тяло ѝ съобщи, че на тази рекичка по-рано имало много, но гадовете отровили и нея. Също не успях да разбера кои са тия, които назова „гадове“. Вероятно са враждебни на човека същества, които му троят водите.

При един от поредните скокове моето тяло улови Дина и я отнесе на одеялото, което бе постлало край автомобила си. Там започна да я целува, като я наричаше „моята пеперудка“ и „водно конче“, и „вълшебен скакалец“, и „газела“, и „антилопа“ – пак в стила на любимите им абсурди. Защото кой сериозен разум ще си позволи да сравнява едно все пак мислещо и донякъде дори цивилизовано същество с такива най-примитивни животни? Целуваше я с нарастващо нетърпение, докато отново ме изправи пред някаква загадка. То се опита да смъкне от нея толкова желаните панталонки и аз бях много любопитен какво ще направи с тях, но Дина се възпротиви. Каза, че щели да дойдат хора, а това издаваше, че онова, което моето тяло искаше да извърши с панталонките, е социално недопустимо. Тогава то я грабна, както предния ден, и я напъха в колата, и подкара към своето жилище.

Из пътя то я убеждаваше да се запише в спортна организация и щяла да стане световен рекордьор по далечен скок, но Дина му възрази, че ще бъде нечестно, защото не било постигнато с труд, а е внезапна природна дарба, и че е нея можела да отиде най-много в цирка. Там щяла да се появява, облечена като прекрасна пеперуда, а на големите афиши ще пишело „Летящото момиче“. Щяла да печели много пари и да пътува из целия свят, и навсякъде да го води със себе си.

– Като носач на реквизита или като масажист? – запита моето тяло, силно наскърбено, а Дина се засмя и заяви, че всичко това било глупости. Тя щяла да си остане малката библиотечарка в Академията, а нейното летене ще си бъде тяхна поетична тайна – нали заради него била

полетяла! И само когато ѝ се прище пак да си полети, защото било много приятно, той ще я взема тайно с колата си и ще я докарва на тази полянка...

Тук моето тяло запита „Защо тайно“, а Дина отвърна: „Да не забележи мъжът ми.“ И моето тяло пак се натъжи, но не задълго.

В жилището двамата веднага легнаха на леглото и тялото ми събу най-последно загадъчните панталонки, но вместо да предприеме нещо с тях, както очаквах, захвърли ги като абсолютно непотребни. Вероятно поиска да направи същото и с блузката, но Дина хвана реверите ѝ с думите: „Не ме гледай, не съм хубава.“ Хубава си, зауверява я моето тяло, но тя не се съгласяваше с него, защото гърдите ѝ не били хубави. „Задникът ми расте, каза тя, а гърдите ми изчезват.“

Една любопитна подробност, колеги наблюдатели – от рода на водното канче! По неясни причини те назовават със същото понятие и онези жлези, които женските същества носят на самите си гърди. С тях те отхранват своите рожби. Но, изглежда, жлезите имат и други, неразбираеми за нас функции, защото двамата дълго спориха дали да ги открият, или не, докато моето тяло почти насила махна специалната им превръзка. Тя бе ги карала да изглеждат по-големи и то се изненада от действителния им размер. Може би затова въпреки всичките спорове и боричкания то не направи с тях нищо друго, освен да ги целува, както целуваше и лицето на Дина.

Оказа се, колеги наблюдатели, че всичко било нещо като въведение към онова, за което ние бяхме толкова любопитни още преди да се пръснем по планетата Земя: Как се размножават в тази двуполова цивилизация? Но го разбрах едва когато Дина каза на моето тяло: „Хей, да не вземеш сега да ми направиш едно бебе, че трудно се лети с бебе!“ А защо изобщо го вършеха тогава – не разбрах. Изглежда, този процес за тях самите е изпълнен с противоречия и неясноти. В началото Дина шепнеше в ухото му: „Ама какво правиш ти с мен, мили, какво правиш с мен?“ Макар съвсем очевидно да очакваше тъкмо това от него. А накрая пък се завайка: „Ох, какво направих аз, какво направих!“ Въпреки че през цялото време не бе извършила нищо особено.

Аз няма сега да ви описвам как протича този наглед доста елементарен процес, защото той е тема за специални научни съобщения, сега само моля да бъда извинен. Упрекнаха ме в пристрастия и бедност на досегашната информация. Ако наистина е така, то сигурно е заради това особено интересно за мен разделение на половете. Вие знаете, че в нашата звездна система всичко живо е еднополово и се размножава по

коренно различен начин. А за избраното от мен тяло то представляваше твърде силно изживяване и през целия следващ период психиката му бе всепогълната от него. Като може би само за отмора нощно време и в съня си то се разправяше с онова тяло, което наричаха „директор“ – убеждаваше го, караше се с него, биеше го.

Моето тяло и Дина излизаха всеки ден из природата, затова и тя присъствуваше толкова в информацията ми. Дина била си взела неплатена отпуска, а съпругът ѝ се намирал в чужбина, както тук наричат другите страни и народи. Защото земното население, вече всички сте се убедили, е разделено не само на полове, а и по други, още по-чужди на нашето мислене признаци. Двамата непрекъснато си казваха, че са много щастливи заедно – едно понятие, останало за мен смътно по съдържание. Но в него, изглежда, най-голям дял заемат желанието да бъдат заедно и радостта, когато са сами. Вероятно те са и основата на привличането между двата пола, а самото привличане бих оприличил на взаимодействието, което споява частиците в атомното ядро.

Аз възнамерявам и занаят да посветя вниманието си на това взаимодействие и да изнеса отделен доклад за него. Двамата то назоваваха още „обичам“ – едно понятие също толкова неясно по граници и съдържание. Често си го повтаряха, а моето тяло веднъж го и написа. Когато се разхождаха в гората, то свали от едно дърво табелката с надпис „Ловът забранен“ и написа на гърба ѝ: ЗЕМЯТА Е ПРЕКРАСНА. НО ЗА ДА Я УСЕЩАТ ПРЕКРАСНА, ХОРАТА ТРЯБВА ДА СЕ ОБИЧАТ. ХЕЙ. ХОРА, ОБИЧАЙТЕ СЕ! Така я и закова на мястото ѝ.

По време на своите разходки двамата виждаха само себе си и дърветата, и птиците, и тревите, и насекомите, и на всичко се радваха, всичко им се струваше красиво – което неизбежно се е отразило и в моята информация. Но въпреки старанието ми, моето тяло все по-осезателно чувствуваше чуждото присъствие в себе си. Неотдавна то запита Дина:

– Какво би казала, мила, ако аз съм някакво същество от друга звезда, което само временно се е вселило в човешкото тяло? Би ли дошла тогава с мен?

– Аз мога да летя, не ти. Значи аз съм от друга звезда – засмя се Дина и не отговори на въпроса му.

– Но аз пък те обичам така силно, както никой на тази планета не може да обича! – пламенно извика моето тяло, а после въздъхна. – Уф, защо наистина не съм от друга планета, та да не трябва да се разправам повече с тоя мой директор!

Директорът беше го извикал е много любезно писмо да се яви на

разговор при него. Въпросът с машината можел да бъде преразгледан.

А в последния си сън моето тяло изведнъж видя себе си като непознатото му същество. И е много показателно, колеги наблюдатели, че съществото приличаше на нас, от звездната система Пур-Куа. Инженерът се уплаши в съня си, но на сутринта се смееше и му се искаше да се яви при директора в онзи вид, в какъвто бе се сънувал. Тогава обаче по телефона му се обади Дина.

Днес няма да се видим, каза му тя бързо. И май не бива изобщо да се виждаме повече. Мъжът ми се върна. Освен това, аз не мога вече да летя – захълца тя. – Исках да му покажа и... и... не можах. Прощавай! – рече тя още и се разплака.

Моето тяло едва не захълца по същия начин. То викаше в слушалката: Дина, чуваш ли ме, само ние... само с мен можеш да летиш! Дина, избягай, чакам те, чуваш ли... Но тя бе затворила.

По-нататък не знам какво е станало; наложи се да го напусна заради нашето съвещание. Но ще се върна в същото тяло. Искам и да разбера защо женският човек Дина така внезапно се отказа от взаимодействието, наречено „обичам“...

Тук наблюдателят от Пур-Куа добави, че е завършил изложението си, но първият, който заговори след него, започна не по правилника:

– Аз се намирах в женското тяло на име Дина. Затова и то умееше да скача, както се придвижваме ние. Простете, говори ни вторият наблюдател на 1407 – Оти.

„Облакът“ се изду от възклицания и реплики, но тъй като никой не назоваваше произхода си, не се и разбираше кой кое казва. Докато гневът на ръководещия съвещанието не надмогна останалите гласове:

– Аз, първи от 1407 – Оти! Защо веднага не прекъсна експеримента, щом установи, че твоето влияние е толкова силно, та е променило чак начина му на придвижване?

– Аз, втори от 1407 – Оти. Беше ми любопитно. Ние също сме еднополови.

– Значи аз съм взаимодействувал с теб? – извика някой, без да назове звездната си система, но всички разбраха кой е.

– Аз, като първи от 1407 – Оти, имам право да наредя на нашия втори наблюдател да прекрати окончателно експеримента с тялото Дина – изрече строго ръководещият съвещанието. – Възражават ли колегите от другите звездни системи?

„Облакът“ не възрази и той се обърна към завършилия изложението си наблюдател:

– Колега от 038 Пур-Куа, нали не сте забравили, че отдавна е на път един автоматичен космолет, който ще отнесе със себе си материални образци от земната култура? Имате ли вече готови предложения какво да вземе?

– Аз, втори на 038 Пур-Куа – отзова се той веднага, но сякаш поразмисли, преди да изстреля в „облака“ единствената думичка: – Водка.

– Питието водка? – анонимно доуточни някой. – Само това ли?

– Засега това – отвърнаха му също анонимно и отново всички разбраха кой е.

3.

Аз, втори наблюдател на 038 Пур-Куа. Информация от Земята.

Потърсих своето земно тяло, но не го открих в жилището му, нито в завода, където се видях принуден да вляза за малко в съзнанието на един от неговите колеги, та да науча къде се намира. Колегата му – щом влязох в него – веднага започна да ругае, както се изразяват земните жители, на поразия. Тоя директор всички ни ще разболеет, развика се той в конструкторското отделение, няма ли най-после да го пенсионира! Сега ще му внедрява машината, ама след като го прати в лудницата, нали!...

От разговорите успях да разбера в коя болница е отведено моето тяло, но причините си останаха противоречиви. Никой не знаеше как е протекъл разговорът му с директора. След него обаче моето тяло се е държало, както преди аз да се материализирам в него – потиснато и скромно. Казвало, че всичко било наред, че е по-важно хората да се уважават помежду си, тогава винаги всичко щяло да бъде наред... Но на една от чертожничките доверило, че най-страшното било да загубиш своята смелост, защото тогава загубваш и самоуважението си. Изглежда, само това бе й казало, но тя тръбеше в чертожната зала, че директорът нямал нищо общо със заболяването на инженера, защото тук била замесена една жена. И въздишаше с възхищение. Да, все още се срещат и мъже, способни истински да страдат заради любимата жена!

Очевидно земната цивилизация не умее да се справя бързо със заболелите съзнания, затова ги изолира в специални болници, където вратите се отварят само отвън, а на прозорците има металически решетки. Смятат този тип болни за опасни. В стаята обаче, където се намира моето тяло, живеят още трима и всичките изглеждат не само безопасни, но дори съвсем безпомощни. Лежах на креватите си и безмълвно гледах тавана. Влязъл отново в съзнанието на моето тяло, аз също се почувствувах сега като в стая без прозорци и врати. То бе напълно заключено за околния свят, а вътре в него вилнееше такъв вихър от спомени и болезнени усещания, че не смогвах да задържа нищо от тях. Скоро се убедих, че нито то, нито другите същества в стаята ще ми бъдат полезни за мисията и започнах да наблюдавам минаващите под прозореца, та да си избира някое от тях. Тогава вратата се отвори и влязоха две тела, облечени в еднакви бели дрехи, но бяха от различните полове. Моето тяло ги

определяше като лекар-психиатър и сестра. То рязко се обърна от прозореца и каза:

– Докторе, хартията ми свърши.

– Ще ви дам още – отвърна му лекарят. – Други оплаквания в стаята има ли?

Никой не му отговори и той добави:

– Щом няма, да си пожелаем тогава една спокойна нощ. Аз съм дежурен и може да разчитате на мен.

Моего тяло обаче се приближи към тях и подаде най-напред на сестрата, после на лекаря по един сноп хартиени листчета. Даде такива листчета и на другите болни, но те ги поеа, без да ги погледнат. На листчетата с едри букви бе написано: ЗЕМЯТА Е ПРЕКРАСНА. НО ЗА ДА Я УСЕЩАТ ПРЕКРАСНА, ХОРАТА ТРЯБВА ДА СЕ ОБИЧАТ. ХЕЙ, ХОРА, ОБИЧАЙТЕ СЕ!

Единствен го прочете лекарят и каза весело:

– Пак ли същото? Няма ли да ни напишете някой път нещо друго?

– Не – отвърна моегo тяло. – Аз не съм от тази планета, но се убедих, че за вас това е най-важното. Раздайте ги и на другите човеци!

– Прав сте – съгласи се психиатърът.

В коридора двамата хвърлиха листчетата с надписа в кошчето за боклук, после той изненадващо и за себе си прегърна през кръста съществото, което назоваваха „сестра“, и пошепна в ухото му: „Разбра ли сега кое е най-важното?“

До следващата информация, колеги наблюдатели!

КРАЙ

© 1989 Любен Дилов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2009

Издание:

Любен Дилов. Ние и другите. Фантастични новели

Издателство „Христо Г. Данов“, Пловдив, 1990

Редактор: Бистра Сакъова

Художник: Текла Алексиева

Художник-редактор: Веселин Христов

Технически редактор: Ирина Йовчева

Коректори: Жанета Желязкова, Надя Костуркова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12178>]